

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The version of the following full text has not yet been defined or was untraceable and may differ from the publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/46661>

Please be advised that this information was generated on 2020-12-04 and may be subject to change.

Onderzoek naar politie Gelderland-Midden deugt van geen kant - Rapport over korps is broddelwerk

Een rapport over vermeende wantoestanden in het politiekorps Gelderland-Midden zorgde deze week voor ophef. Michiel S. de Vries veegt er de vloer mee aan. De onderzoekers denken te kunnen volstaan met roddel en achterklap.

De afgelopen week kwam het politiekorps Gelderland-Midden zwaar onder vuur te liggen door een rapport van een commissie onder leiding van mevrouw mr. drs M. Tragter - Schubert, oud rechter en vice-president van de arrondissementsrechtbank in Assen. Het nieuws haalde zelfs het tv-programma Nova. De Telegraaf kopte op de voorpagina "Corruptie en intimidatie bij politie Arnhem". De Gelderlander schreef over een "sfeer van wanhoop in korps". Het was een onafhankelijke commissie die het onderzoek had verricht en de conclusies waren duidelijk. Dus die moeten wel waar zijn.

Maar niets is minder waar. Het onderzoek toont niets aan, de onderzoekers denken te kunnen volstaan met roddel en achterklap. Het rapport is misleidend in zijn conclusies en getuigt niet van enige kennis van de eisen die aan onderzoek worden gesteld.

De commissie zou oorspronkelijk met name onderzoek doen naar de juistheid van aantijgingen van discriminatie binnen het korps, of het feitenonderzoek daarnaar naar behoren was verlopen en rapporteren over eventuele andere klachten. Helaas, onderzoek naar drie van de vier klachten bleek wegens gebrek aan medewerking van de klagers niet mogelijk. Bovendien bleek het feitenonderzoek gedegen en zorgvuldig te zijn geweest en er 'was niet gebleken van een brede cultuur van vreemdelingenhaat'. Hoewel bij de constatering de nodige vraagtekens zijn te plaatsen, omdat nergens duidelijk wordt hoe men tot die constatering is gekomen, was het logisch geweest het rapport hier te beëindigen. Maar dat is niet gebeurd. Vervolgens wordt namelijk ingegaan op andere klachten. Daartoe is met negentien personen gesproken. Deels mensen uit het korps, deels mensen die vroeger deel uitmaakten van het korps. Zelf zegt de commissie geen nauwkeurig onderzoek te hebben kunnen doen naar de klachten die deze mensen hadden, omdat veel zaken al zo lang geleden gebeurd zijn en omdat de ondervraagden elkaar konden hebben beïnvloed. Normaliter zou je dan zeggen: het onderzoek heeft onvoldoende gegevens opgeleverd om conclusies te trekken. En zeker geen conclusies over het korps als geheel dat circa 1500 medewerkers telt. Als zich daaruit negentien personen melden met klachten is dat geen aselechte steekproef uit het korps, maar een zeer gering deel dat niet representatief kan worden genoemd. Niettemin heeft de

commissie de indruk dat het hier slechts om een kern gaat en dat het merendeel van het korps zeer bezorgd is. Waarop die indruk is gebaseerd, wordt echter niet vermeld. Het zou gaan om meer dan 750 mensen, maar nergens staat dat de commissie met zoveel medewerkers heeft gepraat.

In het rapport wordt zeer vaak gesproken in termen van “het lijkt dat”, “er zou iets gebeurd zijn”, “dat er vermoedens zijn”, en “zaken waarvan gezegd wordt dat”, “een van de ondervraagden zei” en dat er altijd twee versies van de gebeurtenissen bestaan, “die van de leidinggevende en die van de medewerker”. Met andere woorden: continu wordt iets gezegd, waaraan zonder nader onderzoek onmogelijk conclusies kunnen worden verbonden. Maar de commissie doet dat wel. Zij zegt dat de verdenkingen alleen voldoende zijn om de onrust en verdeeldheid in het korps te verklaren. Zij kiest eenzijdig de kant van de klagers, zonder te hebben nagegaan of de klachten gerechtvaardigd zijn. De commissie wil een beeld schetsen en een spiegel voorhouden, maar hier blijkt hoe problematisch zulk onderzoek is. Negentien mensen op een bestand van 1600 werknemers worden niet alleen zonder meer op hun woord geloofd, maar ook wordt gedaan alsof zij representatief zijn voor het hele korps. Het is te vergelijken met een onderzoek naar politieke interesse. Hoe groot is die nog onder de mensen? Daar kom je niet achter door als onderzoeker naar een ledenvergadering van een politieke partij te gaan en de aanwezigen daar te ondervragen. Het is duidelijk dat de uitkomst niet zonder meer veralgemeniseerd kan worden naar de samenleving als geheel. In dit onderzoek gebeurt dat echter wel. De commissie nodigde mensen met klachten uit om daarover te vertellen en inderdaad, de negentien mensen die komen opdagen

blijken allemaal klachten te hebben. Het zal duidelijk zijn dat je dat niet kunt veralgemeniseren door te zeggen dat de meerderheid van alle werknemers bij het korps dus problemen ondervindt. Als je dat toch doet wordt het onderzoek broddelwerk, en dat is hier in ernstige mate het geval.

Wat uit het onderzoek van de commissie vooral blijkt is dat we nog steeds niets weten over de verhoudingen binnen het regiokorps Gelderland-Midden. Het zou kunnen dat de situatie nog veel ernstiger is dan de commissie stelt, maar het kan ook zijn dat de inschatting van de ernst van de situatie bij het politiekorps zwaar overtrokken is. De commissie had moeten zeggen dat op basis van de beschikbare informatie geen conclusies kunnen worden getrokken over de situatie bij het regiokorps Gelderland-Midden en de opdracht terug moeten geven. Nu heeft ze haar hand overspeeld en zelf bijgedragen aan speculatie en achterklap.

Prof. dr. Michiel S. de Vries is hoogleraar bestuurskunde aan de Radboud Universiteit Nijmegen.